

ლალი ყარალაშვილი

სრულდება თბი შენი

ახლება და გახსნილობა

დადი ყარადაშვიდი

სრულჰყავ თავი შენი

აზრები და განწყობილებანი

ვუძღვნი ბებუის, ანა ბავ რატიონ-ბაბადიშის
სსოუნას

თბილისი
2014

ღალი ყარალაშვილი პრიფესორი ქიმიკოსია. ათეული წლების მანძილზე მუშაობდა ანტიკის რაიონის სოფელ ქისტაურის რაფიელ ერისთავის სახელობის საშუალო სკოლაში ქიმიის მასწავლებლად. ჩეიდმეტი წელი (ბენსიანე გასვლამდე) იყო ამავე სკოლის დირექტორი. ქალბატონმა ღალიმ შემოქმედებითი საწყისი შეიტანა ქიმიის გაკვეთლებში. მის წარმატებულ პედაგოგურ მუშაობასა და ქიმიის სლამებზე წერდა როგორც ქართული, ისე საკავშირო ბრესა.

ღალი ყარალაშვილი ძრავალმხრივი მოღვაწეა – თანამშრომლობს ურნალ-განეტების რედაქციებთან, მინაწილებობს დებს სწვლასწვა კონკურსებსა და კონფერენციების მუშაობაში, არის ბერი შესანიშნავი ღონისძიების ინციატორი, წერს მშენიერ ლეშებსა და ბოებს. 2010 წელს ნაშრომისათვის „განსაჯე თავი შენი“, როძლის რედაქტორია ქალბატონი ლელია ბაგრატიონ-ბაბაიძე, შემოქმედ პედაგოგთა კონკურსზე ძღებული აქვს იაკობ გოგებაშვილის სათებლეო ძედლო და საბატო სიგელი.

წინამძებარე ნაშრომი ცნოვრებზე დაკვირებული ღაძიანის ნანზრეია, როძელიც მკითხველს ძრავალ საჭირბორიტო საკითხზე დააფიქრებს და უკეთესი მოძვლისაკნ უზენებს გზას.

რედაქტორი: *ნანა ბაგრატიონ-გაუითაშვილი*

წმინდის გარეშე აღამიანი სამყაროში უწონადოა,
როგორც ბუმბული.

თუ სიმაღლისკენ ლტოლვა არ გიზერობს, ობი
მოგეკიდება.

თვით სრულყოფილებაც არასრულყოფილია ადემის
გარეშე.

ნუ გააღიზიანებ ხარს წითელი მანტიით, თორემ
შეიძლება ყოველთვის ვერ მოხომო ნანტომი.

გალუმბულმა ბელურამ უთხრა ღრუბელს:
მოქუფუნა ყოველთვის ცრემლებად გიჯდება და
ჭკუა ვერ ისწავლეო?!

უსაგნოთა გასაგნება ოცნებამ, ღამემ და შიშმა იცის.

გაქცეულ მტერს ქვას ნუ დაადევნებ, წაქცეულ
კაცს – სიცილს.

მოვლენა, რომელიც მეტეორივით გაიელვებს ჩვენს
ცხოვრებაში, სამუდამოდ აღგვებუჭდება მენსიერებაში.

ვით სვეტი ნათლისა, მორალური კორექსი წინ უნდა
უძღოდეს ჩვენს ეველა ქმედებას.

უნდა არსებობდეს სასჯელი სულთა კვლისთვისაც,
რადგან ჩაკლული სულები უსაშველო კაემნით
ამძიმებენ სამყაროს.

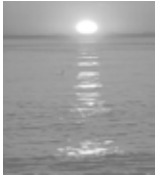

უეტარი რისხვა ქვენა გრძნობებს ადგილობილებს.

ბალახის სუნი სიცოცხლის სურნელია, რომელშიც
ეოველთვის თანხერთულია მიწის სუნი.

ნამის წვეთმა შეჭკადრა მზეეს: შენს თვალსაწიერში
რამდენი ზღვაა და ოკეანეა, და მანინცა და მანინც ჩემს
ვაქრობას მოისურვილებ ხოლმეო!

როცა სიტყვა დაიდვარძლება, გული სათნოსგან
გაიდვარძლება.

გაეცი, მაგრამ ცოტაოდენი შენთვისაც მოიტოვე,
უქონელი შეიძლება არავინ გაგვიკითხოს.

როცა ბედნიერი ხარ, ეცადე, სხვები არ გააღიზიანო
ზედმეტი ემოციებით, გახსოვდეს, ეს სახიფათოა!

თვით მშვენიერებას ფერმკრთალდება ღარიბ სამოსელში.

თავმდაბლობა მომხიბლავი სამოსია, მაგრამ...
ფრთხილად!

ღირსება შეინარჩუნო, ნიშნავს, ნებისმიერი
მღვთმარეობიდან გამოსვიდე ისე, რომ შენი მოქმედება
იუოს მაღალი, შეუბღალავი.

ღაიხის მწუხრი მარტოხული კაცის ფიქრებს
აუდაბურებს.

სექტემბერში, როცა მეთორმეტე კლასელების ნაცვლად მერხებს იკავებენ ჰირველკლასელები, ეველასე უფრო ძლიერ ჰგავს სკოლის ცხოვრება განმეორებას, ფოთოლთცვენას და აღმოცენებას.

ეველასე აღსაზრდელში გარკვეული ფასეული ღირებულებებია, აღმზრდელის ამოცანაა გამოამწეუროს იგი.

მოძღვრავ, აკვირდები ცოდნისა და სიკეთის ტუბერების აღმოცენებას აღსაზრდელში, აფრთიანებ და ამ მოუღენებით გამოწვეული განცდა მთელი ცხოვრების საგზლად მიგვეება.

ზოგჯერ სიტყვა თვითმკვლელობის ტოლფასია.

სულის სიმაღლე მიუტევებელის მიტევებაშია.

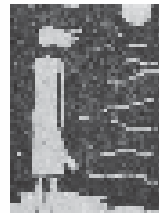
ასაღვასრდული ნაბიჯები საწეისია, რომელზედაც დაფუძნებულია მთელი მერმისი.

ვეელაზე დიდი შურისძიებაა, არ დაემსგავსო მტერს უკეთურობაში.

როცა თეთრზე ამბობენ შავიაო, დაამტკიცებენ კიდევ ზოგჯერ, რადგან ფერთა ცვლა სინათლის ტალღის გარდატეხვა - არეკვლის კანონებს ემორჩილება და მთავარია, როგორი ფონი აქვს გარემოს.

როცა კაცი კაცს ერქინება ვაჭივით, მაშინ ბარგანაობს მიწა მთვრალი კაჭივით.

მწუხარე ადამიანის ფიქრები კვამლის ბოლქვებივითაა, შეუვალი თანდათანობით წამლავს უველა ორგანოს.

სადაც სიტყვები უძლურია, იქ ღუმილი კდემით მოსილია.

უველა დროის ხალხს ჭყავს თავისი კერები და ვაი იმ ერს, როცა კერები სიმამაცის საფარველით შემოხილი უხნეობაა.

ვალდებულებას, მძიმე სუნდებში რომ არ მოექცეს, სურვილიც უნდა ერწეოდეს.

როცა მან არ მოისურვა ჩემი თანადგომა, არ მწუენია, მე თვითონ ვერასოდეს დავუდექე გვერდით.

საბოლოო გამარჯვების მისაღწევად მოთმინება ზოგჯერ სიძამაძის ტოლფასია.

როცა მათხოვრის გამწვდილ ხელს შეხედავ, გაიხსენე, რომ ერთ დროს მისი არსებაც უკეთესისაკენ ლტოლვით იყო სავსე, სანამ ყველა სავალი მოეცარებოდა.

ნუ ეძებ მიწის ძველ სამარხებში წინაპართა შენსა საგანძვეს, იგი შენშია, გენურ კოდებში ჩახვეული, მიეხსნა, გაუსხვეული, გაუთავისდი.

გარდასული ბედნიერება სიზმარსა ჰგავს, ოღონდ უფრო მკვეთრად აღიბეჭდება მესხიერებაში.

ეჭვი ეჭვით განქარდება.

მაღალი სული მხოლოდ ცისმიერს, ლაქვარდისეულ სივრცეებს უთავისდება და არ ძალუძს ჩაღრმავება მრუმე მღვიმეთა ლაბირინთებში.

შენი ოჯახის სიბლი შენს გონიერებაშია.

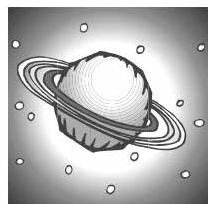
ზომიერება ყოველთვის საჭიროა, სიკეთის ქმნაშიც კი.

გვარშეცვლილი კაცი გვართან ერთად წარსულსაც ჰკარგავს.

როცა გამარჯვების ზიკი გეწვევა და უზომო სიამაყე შეგი-
ჭერობს, გაიხსენე, რომ სამყაროს ზატარა ნაწილაკი ხარ,
ბუნების მოძრაობას სჭირდებოდდი და ქვეყნად იმიტომ ხარ.

მადლისაკენ ლტოლვა სულს აკეთილშობილებს.

ადამიანს დისციპლინა სამეარომ უკარნახა.

როცა ვინმეს რაიმეს სთხოვ, დაწმუნებული უნდა იყო, რომ მას შესრულების ძალა შესწევს, და იმედი უნდა გქონდეს, რომ მოისურვებს შენს დახმარებას.

როცა გრძნობაშეღახული ხარ, ათასი რამ მოგივა თავში. დასუჭე თვალები, დანებდი ფიქრებს და ამ თანდათანობით მოსულ სიმშვიდეში ამ ახრთა შტორმიდან შეარჩიე ეველანზე გონივრული და ეთიკური, და მიიღებ ღირსეულ სვლას.

უმადურობის სენი სულის სიბრძნეა.

ზირადი კეთილდღეობისთვის ზრუნვა რაგინდ დიდი იუოს იგი, არ სცილდება საკუთარი სახლის კედლებს, სწავსე ზრუნვის, ე.ი. სიკეთის განზომილებების სივრცეში განვრცობა კი განუსაზღვრელია.

ცილისწამებამ დადი თუ არ დაასვა შენს ცხოვრებას, კვალს მაინც დაამჩნევს.

ვაი მას, ვისაც დრო დაუსაფრდება.

მიზნისაკენ მსროლავი კაცი ფაფარაშლილ ცხენსა ჰგავს,
უკიდევანო სივრცეებს, რომ აზობს.

განთიადი - ეს არის ნათლის დასაწეისი დიდი მწუხრის
შემდეგ.

ფიქრებიდან უამრავი აზრები ჩნდებიან, მაგრამ ამ
აზრებიდან
უმთავრესის გამოყოფა ბევრს არ ძალუძს.

მას შეემლო მიუტევებელის მიტევება,
ამაში იყო მისი სიძლიერეც და სისუსტეც.

მოწესრიგებული ქაოსი – აი, სამყაროს არსებობის კრედიო.

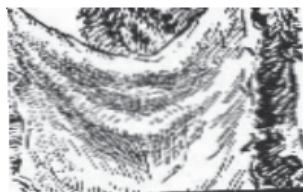
თვითონ საურდენსაც სჭირდება საურდენი.

ზოგჯერ ერთი სტრესული წამი გამოაფხინოლებს იმ ფენომენს, ჩვენს არსებაში მთელი ცხოვრება რომ თვლემდა.

ღუმილის ფარდასავით შეუვალი რომ იყო, ღუმილი უნდა შეგეძლოს.

სიტყვა სოგჯერ ამოფრქვეულ ვუღკანად იქცევა, ჩვენს ურთიერთობაში ვუელაზე ლამაზი და ღირებული რომ წაღეკოს.

მიტევება მადლია, განტევება – განაჩენი.

ჩვენი ბავშვობის მკაცრი ჰეისაჟი მთელი ჩვენი ცხოვრების ფონად იქცევა ხოლმე.

ვუელაზე დიდი სატკივარია, როცა საკუთარი თავი გეტკივილებს!

თუ ნათელი არ შთანთქავს უკუნს, მაშინ უკუნი შთანთქავს ნათელს.

მართლმსაჯულება უხედნავი კაცის ლაგამია!

სამგანსომილებიან სივრცეში ის ნახევარგანსომილებიანი ცხოვრებით ცხოვრობდა.

შუბის წვერზე აზიდულ მტრობას მახვილზე უწინ ფარი მიაგებე.

მებაღურის ცოლისა არ იეოს, მან უველაფერი მიიღო რაც
სურდა, ოქროს თევზისაგან და მერე მასზე ბატონობა
მოინდომა, რათა უველაფერი დაეკარგა.

ცხოვრება განუკითხავი მოხარკეა, ჩემო, ზოგჯერ, ისეთ
საურავს შეგაწერს, წელში გაგწვევტს.

ის მეფე იყო თავისი ქვეშევრდომებისა და ამავე დროს,
იყო მონა, მონა თავისი სურვილებისა.

დუმილი შეიძლება გაუიღო.

მშობლის სიუვარული შვილისადმი სივრცეშია,
შვილისა მშობლისადმი – წახნაგში.

ამბობენ: ცხოვრება თამაშიაო, თამაშვარე მდგომარეობა
უძრავობა უნდა იყოს, ეს უკანასკნელი კი სიცოცხლეს არ
უნდა ენიშანწულებოდეს.

როცა ფასეული უფასურდება, უფასური ღირებულ
ხდება.

მენტატენას, ირგვლივ მეოფთა მონუსხვა ახლავს,
ახრთატენას – შტორმები და დავიდარჩება!

წიფელი – ფესვებსე ამაყად მდგარი – წიფელია,
ფესვებგადაჭრილი – მორი.

ცხოვრებამ რაც უპირატესი გარკუნა, შენს დამსახურებად
ნუ მიიჩნევ.

ღამის უკუნს უამრავი უკუნი აფარებს თავს.

შენივე იღბლის თუ ხარ ცუდი მსტოვარი, რა ბედენაა
დანატოვარი.

გადაწედა, უკვე დაითავისე სხვისი კუთვნილი,
ნუ ერწმუნები, ბოლო სიტყვა განგებისაა.

ბაღობისას ჩვენი ნავთსაუდელი დედის კაღთაა,
ჭაბუკობისას – ოცნება, ხოლო სიბერისას –
მოგონებებზე სევდა.

სხვასთან შეცოდებებს ადვილად შევუნდობთ იმას,
ვისაც ჩვენ ვუყვარვართ.

ზოგჯერ აღამიანის სულიერი სიღამაზის ვულკანური
ამოფრქვევა ხდება, რაც მთლიანად ასსიფოხნებს ირგვლივს.

შენს ნერვთა ამბოხს თუ სტიქიად აქცევ, შტორმი
დაგღუპავს.

შესლურული გონი არ ცდილობს მიხეხსა და შედგეს
შორის კავშირურთიერთობების გარკვევას.

როცა დაზირებას იძლევი, დაუფიქრდი,
ეს ვალის აღების ტოლფასია!

შეცდომა ისეთი რამაა, სწორი ბილიკი რომ უნდა
გვიჩვენოს ცხოვრებაში.

როცა ბერი იწეებს საყოველთაოდ მიღებული ღირებულებების უარყოფას, მაშინ ერი იწეებს უარყოფის უარყოფის კანონის თვითშემეცნებას.

ტაქტი – ეს არის ეთიკურად უველანზე ღირებული ქმედება მოცემულ სიტუაციაში.

სხეულში განაზრტახების სულისშემძვრელი სიცარიელე ისაღვურებს, როცა უარგოფს ის, ვისთვისაც უველაფერი გაეცი რაც გაგ აჩნდა!

სისმჭრელის ნაჯანს ასხლეტილი და ქარისაგან ზეატაცებული ნაფოტის ზმანება ცად ამალღებაა, მკაცრი რეალობა კი ნემომზალას სამარწი.

გენური ხასები, რომელიც შთამომავლობას გადაეცემა, ეს არის წინაპართან დაკარგული კავშირების ძიება.

ამ ქვეყნიდან ზოგის წასვლა უხმაუროა, ზოგიერთისა – კორიდაზე წაქცეული ხარკით სასარკელი.

მომაკვდავის გმინვა – ეს არის დასმული ძახილი სიცოცხლისა.

როცა სიმდიდრის შოვნის აღვირახსნილი სენით იხრწნები, გაიხსენე მიწის წესია: „დაეთესვის ხრწნილებით და აღსდგების უხრწნილებით.“

როდესაც ბოღმა მარწუნებივით შემოგაჭდობს სსეულზე ღვედებს, არვინ სწუნს შენზე, არც არვინ გეძებს, მოგონებებში ჩაიმუხლე, (ოდესმე ვინმეს ხომ უყვარდი, ოდესმე ვინმე ხომ გიყვარდა), მოგეშვას იქნებ, გაუძლო ეგებ.

გიჯობს გვედრიდეს, ვიდრე გვევედრიდეს!

ამზარტაუნება სულს აზარტანებს.

ვინულოვანი სივრცე გათბობისთანავე იწეებს ღღობას.

როცა შეკანსმული რაშის სადავეს მოისადავებ,
საურთიერთოს მოსწად მოდენას ნუ მოისადავებ.

შენს სიხარბეს ვერ სძლიე, ადამიანო, აბინძურებ წყალს,
სჩენსავ ტყეებს და გავიწუდება, რომ „სჭრი იმ ტოტს,
რომელზედაც ზისარ“.

ზოგჯერ მოგეძალება ბოღმა უძლები ვარცლივით, იზოვე
შენს თაუში ძაღა, არ მოიქცე არაკაცვივით.

არ მოჩანს ბილიკი, კვამლი და საკვამლე?
გაკვალე!

უზირატესი მდგომარეობის წუთებში თუ ტირანია გეუფლებს, უფლებას კარგავ, გაჭირვებისას ღმერთს თავს ავედრებდე.

როცა სათნოების სამოსელს იცლი, შეინანე, ო, რარივ გშეწოდოდა იგი.

ღროსა და სივრცეში ჩაკარგულ ვაებათა ექო კაცობრიობის სევდას ბადებს.

როცა გაბნეულ სხივზე ღაზარაკობენ, იმ კაცის სავალ გზას მაგონებს, თავის სწრაფებს რომ ვერ მოუყარა თავი და უსასრულობაში დაეკარგა.

ერთი უმარტებლო ნაბიჯი და შესაძლებელი შეიძლება შეუძლებლად გადაგვექცეს.

როცა გკოდავენ, უსაშველო ტკივილი გი ჰერობს, როცა სხვას ჰკოდავ, ეს არც ისე მტკივნეულია.

მტვრის ნაწილაკზე უსასოოდაც რომ იგულვო თავი შენი, ნუ დაეცემი, იდუმალ ენერგიებს უხმე, ისინი მეფობენ ვველგან, ვის როდის მიეახლებიან, არავინ უწეის.

უკან დახევა ზოგჯერ გამარჯვების წინაპირობაა.

ვევლას იმედი მოიმედება, თუ საერდენად საკუთარი
თავის იმედს დაუიმედებ!

როცა პრობლემების გადაწყვეტის გზებზე ფიქრობ, ვევლასე
უარესი მოსალოდნელობაც უნდა გაითვალისწინო.

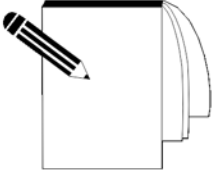

ზოგჯერ სხვისი შეცდომის გამოსწორებას ვიწყებთ და
ბოლოსდა მივხვდებით, რომ ეს საკუთარ შეცდომად
დაგვიჯდა.

მოთმინებას ალოტროპიული სახეცვლილება გააჩნია
და ეს ვულკანია.

სამყარო დიდი საერთო რვეულია, სადაც თვითოეული ჩვენთაგანის ცხოვრება იწერება და იშლება, რომ ახლა სხვისი დაიწეროს, და მანაც სოკიერთი ნაწიერი უძლებს ჟამთა საშლელს.

წესად აქვთ:
მტკივან ფეხზე ფეხის დადგმა – მდაბაღთა,
მიტევება – მაღაღთა!

მოთმინება არსებობს მონური, გონივრული, სოგჯერ კი უაზრო.

აუფერულებს საკუთარ სევდას წუხილი სხვათა,
. . . ეგოისტია ბუნება კაცთა!

სშირად საკუთრი თავისათვის ჩვენივე მოქმედებით გამოგვაქვს საბოლოო განაჩენი, და როცა ამ განაჩენს ცხოვრება გვაუწყებს, ვუვდრით: „რად გიშავო, ღმერთო!“

თუ ხვედრად გერგო მძიმე გამოცდა იობივით, გაუძლო უნდა!

ნუ შეეცდებით მართოთ თქვენი შვილები, ასე თქვენ უბრალო შემსრულებელ ავტომატს მიიღებთ, დაეხმარეთ მათ, ისწავლონ საკუთარი თავის მართვა.

ამღვრეულ თვალებში ჯალათებს ფორუმი აქვთ.

მარტოდ მარტოა ტრიალ მინდორზე მღვარი მუნა,
მაგრამ მანინც მუნაა, მუნა!

როცა ჭირი მიჩუმათდება, სსოვნა, ზოგი უსაზომო
სევდათ დაჩიება, ზოგი უკვალოდ ქრება, ზოგი ხანდება.

არაფერი ისე არ აღამაზებს ცხოვრებას, როგორც
აღამიანთა შორის მაღალი დონის ურთიერთობანი,
ჩვენზე უმარტებლო მოქმედებით ზოგჯერ ლახვარს რომ
ვასობთ ხოლმე მას, ცხოვრება კი ხშირად გვაიძულებს ამ
ურთიერთობათა განგრძობას, მაგრამ არავითარ ძალებს
არ ძალუძთ დაუბრუნონ მას ზირვანდელი ხიბლი.

როცა ფიქრი უსიერია, სავალი უკაცრიელია.

მადლის ქმნა ორმხრივი სარგებელია, სხვას მადლს უსამ, შენ მადლიანი ხდები.

ქარო, ნუ მოუქნევ ტორს იმ ცადაღერებულ რტოს, ბედო, უმუხთლებ ნუ, იმ ლაგამაწვევტილ ულაეს, ავი ელოდება თუ, დედა გაუთავე უმაღ!

დიდი ვნებათა-ღელვის შემდეგ სული განმარცულია ყოველივე სურვილისაგან.

სიტევა შენი წამახული ისარი,
სამიზნე - ჩემი გულის მტკივნეული არე, გააზე და ის არის!

წუხელ, ისეთი მარტოხული იყო ცა, ქუფრ ღრუბლებში
მიძქრალი მთვარით, როგორც ოჯახი უერთმანეთო,
და მე ავტირდი: ერთურთს უნდა ვუერთმანეთოთ,
ვუერთმანეთოთ...

არ მინდა მჯეროდეს, რომ ყოველთვის მოგებული ის
რჩება, ვინც უველაფერზე წავა.

მმათა მომურნე ვერავის ეძმოს.

წუხელის დიდხანს არ დამეძინა, ჩემი რეალური და
ირეალური საურთიერთოს კლასიფიკაციის ორ ძირითად
ნიშანს მივაგენი: ზირველი – ადამიანები, რომლებმაც
ცხოვრებას გაუძლეს და მეორე – ადამიანები, რომლებმაც
ცხოვრებას ვერ გაუძლეს.

ლოცვად აგღავლენს თუ წეევლად, ნატრფაღმა იცის.

წარსულისაგან განსხვავებით აწმყო მართვადია.

ხილულ და უხილავ სამყაროს შორის ზღვარი
ზირობითია.

ღალი მეოცნებე ნისლების ეტლებით
დავესეტებოდი ღრუბელთა ზე,
რან ბავშვი ვიყავი, რან ბევრი მინდოდა:
ჭაერი, წყალი და... ცოტა მზე.

თუ ალაღებულები ჩიტის ზე აჭრა აღარ გინებლავს და შემოდგომის ფოთოლთცვენა აღარ გტკივა, შენი სამთარი მოსულა.

არაფერი ისე უხვი არ არის შესამღებლობებით, როგორც ახალგაზრდობა და არც არაფერი მასზე უფრო უქაირათო.

თქვი, ღრუბლის ფთილავ, რას მიიჩნევ შენი ჟოფის უამეს არედ, მთვარეს, გრძობამისდელი რომ ნებდება შენს ფაფუკ მკლავებს, ვარსკვლავთა კრთომას, შენი სიმრუმით რომ დააღამებ, თუ დიდგულა ქარებს, თავგზას რომ უბნევს შენნაირ ფთილავს, და აღმა-დაღმა დააქანებს?!

კაცის ხედვა მის ჭკუაშია, ღირსება მის ქმედებაში.

შენ ცოტნესავით წაისვი თაფლი მოყვასის გამო და
შხამიან ნესტარს გაულოდინდი, გაულოდინდი.

მე ავქვითინდი, ვილაცამ თქვა:

უსასომოაო ამ წუთების მწუხრი და სიბლი.

ნაღველნარევი შარბათია წარსულზე სევდა, ეველანი
როცა ვიყავით ერთად.

ჩვენი უიღბლობა თვით ჩვენშია.

ეს მე ვისურვე, ეოფილიეო ქვეყნად განმეორება,
მიჩიადი იათ შლილობა,
რამე თუ თვით ვარ განმეორების დიდი საწუისი –
დედა-შვილობა.

ზოგჯერ ადამიანი მთელი ცხოვრება ეძებს თავის თავს და ზოულობს ცხოვრების დაისში; ო, რაოდენ სევდიანია ეს შესვლად.

როცა ნეტარებ ნიაფივით გესაღბუნება, ცთომილებისას აგეზღუდება, მოსისხართან ვიავგაროხებს, ჟამთგასაყარზე მსუბუქ ხილვათა გიდად მოგეახლება, დედის სულია, დაივანე!.

როცა გონება აიწიოს, ხელთქმნილი ხელთუქმნელს მეტოქეობდეს.

წევდიადი მზის ათინათსაც აწევდიადებს.

სიმულაციის მიჯნათა მიღმა სწორი განსჯის
უნარი ერთეულთა ნიჭია.

არავინ უმეგზურის წინაპართა ნაპარტახალზე
ამოსულ სიცოცხლეს, მხოლოდ სხეულში
ჩამწითულმა გენური კოდების თვითშეცნობამ
გაუსწორნახოვნოს საფალი.

თავგანწირული, კლდის შუერილებს რომ ეკვეთა ქარი,
ფრთებს რომ იმსხვრევედა, რა სურდა ამით?!

როცა მონაგარის სულიერება გაუთავისდება გვარის
ღირსებას, საგვარეულო კვერთხი ზეობს.

ცხოვრება როდის რომელი აკორდს შემოჰკრავს შენთვის, ვერ განსჯი, მთავარია ყოველ აკორდს ღირსეული რიტმით შესვდე.

როცა ბედნიერი ხარ, ეცადე სხვები არ გააღიზიანო ზედმეტი ემოციებით, გახსოვდეს ეს სასიფათოა.

როცა ზირველად მიღალატეს, სიცოცხლე აღარ მინდოდა, მეორედ – სულიერი ტკივილი მკლავდა, მერე ისე მივეჩვიე, რომ არ ეღალატათ გამიკვირდებოდა.

შენ კი არა და,
ეგ ღალატი სამეფოებს უღებდა ბოლოს, შენ კი არა და...
ნუ ბღავინარ ბოლოს და ბოლოს!

სიუვარული საკმეველია შენი შარავ ზის მოსაკმევლებად.

სიუვარული ეს ცის ნამია, სიოსავით ამო ამება,
ნიაუქარია,
ხან ქარიშხლის გრიგ ალებად ავრიგ ალება!

სევდა ნისლსა ჰგავს, დარდი ღრუბელს, მოლოდინი ღელვას,
რისხვა მუიფა, ოცნებაში კი მანინც რაოდენი სინატუფა!

გაუთავისდი სიუვარულს, სიკეთეს, რწმენას, ისწავლე
მიწიერი ტკივილების ატანა, რომ შეიძლო წუთისოფლის
გატანა!

ავს კეთილით როცა მიუსდავ,
ბრევიშა შეიძლება ბრევიად ჩავთვალოს,
მაგრამ არა უშავს,
სიკეთე სამყაროზე უნდა ვათვალო!

წინართვით ადამიანს გრძნობები, სულ ერთია, როგორ და...
მიიღებთ რობოტს!

შეურაცხყოფას უნაგირვით ნუ მოიჩვენებ!

ბილიკი, რაგინდ უსურვანვით იუოს ხვეული, იგი ვნაა!

მე მინახია ქარიშხალით არე რბეული,
მე ქარიშხალიც მინახავს კლდის ქიმებზე ფრთებმისხვრეული!

მიზეზის ბრალს უმეტესად საბაბი იმკის!

ფეთქებადი ნერვების არეალი ეთიკური მიჯნების მიღმაა!

მტკივა მთის ფერდზე ჯიხვი, ჭიუხებისკენ მზერით მეწილის,
კაცის ტევით ქარაფებში ჩამოლეწილი!

ბავშვთა სამეარო გრძნობების ეველანზე სათუთ სიმეებზე
გადის.

იცხოვრე ისე, ამქვეყნიური ვნებათა სიბლი რომ არ იუფლო,
რომ სულმა, შემდგომ ფერისცვალებისა, შეაღწიოს ზესთა
საუფლოს!

წარსული თუ შფოთავს, ძნელია,
არინ გარდასული დღეები,
რომლებიც დღესაც მონანიებას ელიან!

ცრემლი ზოგჯერ მწუნარების ანარეკლია სრული,
ზოგჯერ შვებას სულის!

ზატარს მდინარე გაიბუტა, კალაპოტი იცვალა და აღარ
შეუერთდა ზღვას, არაფერი შეუმჩნევია...
ძალიან დიდი იყო ზღვა!

შენს წინას სავალი ბილიკი მრავალი,
განსაჯე, რომელი გეგების, გონებს დაუჯერო ეგების!

სიტუვა უდიდესი ძალის მაშინ ხდება,
როცა არა მარტო გესმის, კიდევაც ხედავ!

ასოლუტურ ჭეშმარიტებასმდე შორია!

აკვილდებიან შენი ფესვები, უცხო მიწას ნუ ჩაეფესვები!

დღეები უკანმოუხედავად რბიან,
ახუქე ახლობელ ადამიანებს სითბო, სანამ არ იქნება გვიან!

რა საჭიროა, ყოველ მთვარის ამოსვლის ჟამს
შენს სევდანარეგ სიუვარულზე უვეებოდე
შენი სევდის საგანს, თუ იგი ურუა!

ღვინო ცოტა შარბათია, ბევრი არამია!

როცა მოსისხარი აქილევსის ქუსლივით სუსტ ადგილს
გიზოვის, ყველაფერი თავდება...

უძლური ნაღველი არც ისე უძლურია საკუთარი სხეულის
განადგურებაში.

ოცნების სუბლიმაციის ხარისხი უმაღლესია.

უსაშველოა, როცა სინდისის საჭურჭლე ცარიელი დევს,
სხვა შემთხვევაა, როცა საჭურჭლეში სინდისი თვლემს!

გამიყოლიებენ საიდან სადა, ფიქრები
ფიქრი ნავია,
მე მენავე ვარ... მენავე ხან ნიაჟარია.

სათნობას ზოგჯერ სასჯელსაც უსჯიან,
ფიქრობენ, რომ ეველაფერს უხმოდ აიტანს, მუნჯია!

როცა სიკვდილსა და სირცხვილს შორის არჩევანი უწევთ,
არჩევანმა იცის:
გმირები სიკვდილს აირჩევენ, მღიღები – სირცხვილს!

სიჩუმე ეს არაქათგამოცლილი ხმაურია!

მოიშველიე შეგ რძნებებით საუბარში, სანამ სიტყვებს გახედნავ, თანხმობა თუ უარყოფა, ბედნიერება თუ უბედობა, სიუვარული თუ სიმუღვილი, წაიკითხე იმ თვალეებში, რომელსაც ჩახედავ!

მეცტი ადამიანს რწმენა და იგი დანიჰრობს თვით მუინვარწვერსაც!

ცუდი გზით მიღწეულ შედეგში სიმშვიდე მყოთავს!

ახარტის ბოლო წაგებაშია!

ის ჰგავს კაცს, რომელიც გატყევილი სურით ეხიდება
წუალს!

კაცი, ო, რამდენია სიმუხთლის სენით სრწნეული,
სარმაგამოდებული მოძმის დაცემით წადილს წეული!

როცა განუკითხავი სიტყვით გატკეპენ გულს,
მსუბუქი იუმორით უპასუხე და დაივიწყე,
ნუ დაიმძიმებ სულს.

უიმედობა იმედით გადამდებია.

ხშირად, როცა არ გვეოფნის ჩვენთვის თავი, გადავშვებით
ხალმე ვნების ბობოქარ ზღვაში ბოღმის ჩანთხევად...
ფრთხილად, ტალღათა მიმოქცევამ ფსკერისაკენ იცის
ჩათრევა!

მეგობარი, ზოგი მანამდგა თანამდგომი, სანამ მიწაზე
ბობლავ, როგორც კი მიწას ასცილდები, საქმით თუ ვერა,
სიტყვითა გბოღმავს!

გრძნობის გარეშე ფანტაზიას სული არა აქვს.

ბოღმის კვამლს ირგვლივ ნუ მოახნევ!

წუერვილი როცა დანარჩენ ეველა სხვა გრძნობასა კლავს,
სულიერება თრთის, მატერიალური ჰირველეოფილობს
კვლავ!

ცოდვა ერთია, ცთომა მეორე, განსხვავება დიდია, მაგრამ
საერთოც ერთობ ბევრი აქვთ:
ერთსა და იმავე შედეგამდე მიდიან!

სიუვარული გვეხმარება დასასული მიზნის მიღწევაში,
ზოგჯერ მიღწეულის დანგრევაში.

მარადიულობის არსი მარადიულ ცვალებადობაშია!

მიწას ოდნავ ასცილდები და ზოგჯერ ისეთი ვინმე შემოგაგებებს შურის ურვას, ეელში ბურთივით რომ გენსირება და ტანში გბურმგლავს. გინდა, აღამიანურ ვნებათა სვატი მოიტოვო განში? უფრო მალლა აფრინდი მაშინ!

გაუსამლისი არ ნიშნავს შეუსამლისს.

ენაა სიტყვის საასზარესო, ძირიც და სარქველიც, სიტყვამ შექმნა ფრანა, ფრანამ – აზრი და აზრმა – საქმენი.

სიზარმაცე მორვევივით ზანტია!

როცა სიტყვა მელოდიას ედრება, მის მოქმედებას ისეთივე ძალა აქვს, როგორც ვედრებას.

რა საჭიროა დარდი განდო ვინმე ისეთს, რომელიც მხოლოდ ზრდილობისათვის გისმენს?!

სწავლისას მთავარია უურადლება,
გვიძარტებს ამ შეგონების უურადლება!

სწავლა დროსთან შეჯიბრზე არ აიგო,
წაიკითხე იმ სიღინჯით, რომ გაიგო!

ჯერ დაბადება, მერე უკანასკნელ სანთელთა რიგი...
თავი და ბოლო – ეველასათვის ერთია იგი!

ადამიანი საკუთარს უნდოდ, სხვისა ჩრდილს ეფარება უფრო!

გრძნობებისაგან დაცლილი სხეული მერე ისევ სისავსეს
ითხოვს!

ტკივილს კი არა, გაოცებასაც არ გაცლიან,
ზოგჯერ ფრთებს ისე შემოგაცლიან!

გრძნობების გარეშე ცხოვრება ჰგავს ტბის უკვალო წყალს.

კრძალვით იდენდე,
ნუ გააშიშვლებ შენს სურვილებს ფსკერის კიდემდე!

ვისაც გონების თვალი დანშული აქვს და
მხოლოდ ხორციელი თვალებით იხედება, ის მრუდედ ხედავს!

შეღარება შეღარებითია!

იცოდა, რომ შავ ფონზე თეთრი ჩანს მკვეთრად, ამიტომ სანამ სიკეთეს ითამაშებდა, ბოროტების ფონი შექმნა!

მშვიდობას ეძებ, მაგრამ ელტვი იძვარს ბრძოლებს, როდესაც კაცი ომს უცხადებს საკუთარ თავში ჩაბუდებულ უკეთურ ვნებათა ნდომებს!

ის დაიღუპა თავისსავე შეცოდებათა მრავალჯერობაში!

აბოჩქრებული გრძნობა კალაზოტისაკენ მიმართე, რომ არ წაგლეკოს.

ზოგჯერ ისე ჩამოიბურება ზეცა, სუნთქვის ჯერიც კი
ქანცმიძლევა ერთობ; ო, რაც არ უნდა, რაც არ უნდა მოხდეს,
ღიმილის უნარს ნუ დამიკარგავ, ღმერთო!

ღღეს უველანფრის დათმობა მოგიხდა, რადგან გუშინ არ
დასთმე ის, ჩინად რომ არ ღირდა!

ზოგი ცდილობს ბავშვში ჩაკლას ოცნებათა სიძაღლე,
ფიქრობს: მე რატომ არ მქონდათ ბავშვობაში სილაღე!

თუ გინდა შენი სივრცე კარგად განკარგო, თავი არ
დაკარგო!

თუ ორი ურთიერთსაპირისპირო აზრიდან ის ორივეს
ეთანხმება, „ლაშქარში“ არ გამოვადგება!

ცხოვრება სიმაღლეთა და სიმაღაბლეთა ნაზავია.

ზოგს ცხოვრებას უადვილებს სხვისი დაცემა!

ნუ ატირდები, თუ კორიდაზე აგექცა მხარი, წამოდექი,
ჭრილობები მოგიშუშდება („დრო უველაფერს კურნავს“).
აცაღე, ცოტა გამოხდეს ხანი!

ზოგჯერ რაღაცა ძალა უმართავი სადღაც მიგაქანებს
ქარიშხალივით, საურდენს ჩაეჭიდე, ორომტრიალმა რომ არ
აგაქანაოს ხის ნაფოტავით!

ჩაუღრმავდი შენი ნაბიჯების იდილიას,
შენს სავალ ბილიკებსე სიკეთის შუქი რომ არ მიგეღია?!

შენ ბავშვი იყავ ლალი, წრფელი, ოდნავ თავნება,
ნუ დაუმეგბ სულში შურის აქარავნებას!

ხარბ კაცთან ნუ ითევზავებ, ანკესზე არ წამოგავოს!

როცა სიმშვიდეს მოგ ჰპირდები, სევდასთან ერთად გაკვირვებაც
გეძალებს ხოლმე, ამოდ რად ირჯებიან ამის მოთავენი?
თვითონ ხომ მანაც ვერ შეიკვებიან ამ ნაპირს, სხვისი
ცხოვრების ქექვით მუდამ მშფოთვანნი?!

ვინც გარემო ზირობების მიმართ იმუნიტეტი ვერ იზოვს, ის
ისპობა!

იმ აზრმა, რომ ყოველთვის მართალი ხარ, შეიძლება ბევრი
შეცდომა ჩაგადენინოს.

ღროს უღრობა სჭირს!

თუ ზღვის ფსკერიდან ამოღებული მარგალიტის მღუმარებაში ტალღათა შმაგი დგაფუნი გესმის, თუ ბალახის ზურმუხტოვან სიმწვანეში მამულისათვის დაღვრილ ძოწისფერი ჭავლის დუდილსა ლანდავ, წმინდა ვრძნობებს ვერასოდეს მიაგებ ღალატს!

აზრი აზრით იშობა.

ზოგი იხარჯება, ზოგი იფლანგება.

ერთმანეთის აღარ ესმოდათ,
იზგული ღვარძლის კვამლი დიოდა,
მმულს ადამიანების დათითოება!

მთელი ცხოვრება რომ ეძებდი, შენს წინაა იგი,
უბრალოდ, მოიცალე ბინდი თვალებიდან და ნისლი –
ვინებიდან!

ზოგჯერ ისე აჭყვები ავ ჟინს,
სივრცე მთლად შენად გეჩემება,
მომავალ სინანულად რომ არ გექცეს,
უნდა შეიძლო შეჩერება!

ცხოვრება გუღთატენილობის სამტესლოა!

ოჯანი მეარია, თუ ქალი ოჯანის ქნარია,
კაცი კი ოჯანის ფარია!

თვალი გააღვენე ყოველი დღის ძირს და სახურავს,
შენ იყენებ ნივთებს, თუ
ნივთებმა გაგიხადეს თავის მსახურად!

ის ყოველთვის იღებდა იმას, რაც შენგან სურდა,
შენი შემძლეობა მაინც ყოველთვის შურდა!

როდისღა ვიქმნე ისე ლაღი ვით ნიაფი მთისა,
ფრთავაშლილი როდისღა ვიქმნე?
...იქნებ სხვა გასაფხულს გაველოდინდე?!

ისწრაფე, მაგრამ ნუ ისულსწრაფებ!

ზირველობა სურდა და კორიდაზე სასურველი ხმები მოესმა,
ვერ მიუსვდნენ,
ეს იმიტომ სურდა, რომ
მერე ირგვლივ ეველა მოესრა!

თუ წარსული უზომოდ გტკივა და ისევ გელიან, იცი,
უთუოდ მიდი!

ლოთობა არსებობაა, მაგრამ არა თავის თავში!

რას უზამს ხანი, ის მუხისაა ნამეხარის!

მე სასამართლო პროცესს ვესწრებოდი:
ბრალდებული – დედა,
ბრალდება – ცუდად გაზრდილი შვილი (თუმცა დედას
დღესაც ასე არ ჰგონია),
ბრალმდებელი – სასოგადოება,
განაჩენი – დედის აგონია!

ბევრჯერ ადამიანის მხერაში მისი სულის ანარეკლს იჭერ.

ზოგჯერ კაცია ვერ ეოფნის თავის ვნებათა ლელვას.

თუ გჭირდება, დრო მიჰქრის, თუ არ გჭირდება, მიიმდორება!

ლოდინი მისი სტილია, ბედს ქვევს არ ესვრის,
რაც არ უნდა, არ ესმის!

ვცადე, საკეთებელი ისე აკეთო, შენმა მატერიალურმა და
სულიერმა ღირებულებებმა ერთმანეთი არ გადაკვეთონ!

სივრცე გარდასულ ექოთა მატეანეა.

იუავ კაპასი, აბეზარი, უნდო, ჩუმ-ჩუმი,
ქალო, ოღონდაც ნუ იქნები ქალი-ურჩხული!

ფული ბევრი იშოვა, მაგრამ ხარბი იყო და ღარიბი მეგობრის სიზმარი შურდა, საჩმა დაუდო, სიზმრის წართმევა სურდა!

ზოგჯერ ჩვენი ზედმეტი გულმოწელების მსხვერპლი ვსდებით!

თავისთვის სასურველ ამბებს თხზავს წარმოსახვაში, არგაგონილს ჯერაც, უევება სხვებს და თვითონვე სჯერა!

ინსტიქტები ადამიანს მოარგებდნენ ცხოველის ტომარას,
გრძნობები რომ არა,
სინდისი რომ არა,
განსჯა რომ არა,
კანონები რომ არა!

ხსოვნა ზოგჯერ ისეთ ტკივილს ინახავს,
ვერ იტყვი, რომ ჯოჯოხეთი არ გინახავს!

ზატყვამოყვარეობა ვნებულია,
როცა წარსული აწმეოზე აღმატებულია!

ზოგი მანამ ანგრევს თავის ცხოვრებას, სანამ ააშენებდეს!

ის კუჭვივითაა... მუდამ სხვას ინელებს, თავის თავს კი არა!

რამდენი იმედი მინახავს მკვდრეთით აღმდგარი!

ზოგჯერ ისე შევერევი ცხოვრების ქაოსს, როგორც წვეთი ოკეანეს, მაგრამ გამოყოფაც ძალმიძს ხოლმე ამ ქაოსიდან, რადგან წვეთისგან განსხვავებით მე იღვალდი გამაჩნია!

ფანტაზია ვეელას აქვს, უბრალოდ უნდა გააღვიძო.

ზოგჯერ უფრო ნაკლებ მნიშვნელოვანზე უარი თქვა უნდა, რომ მიიღო ის, რაც მთელი ცხოვრება გსურდა!

ვის არ ჰქონია იმედები, ზენას წეული,
მერე, ძირს დატეხული ვინუღივით მიმოძსხვრეული!

სულიერი ტკივილი არ ქრება, მხოლოდ უუხრება,
რათა დრო და დრო ისევ ატკივილდეს!

სხვისი განკითხვა ადვილია, უბრალოდ, ამ ქმედებით
თავად ნუ განდები განსაკითხავი!

უნაჭო მწუემის მწუემობისას ვინ დათვალოს ზარალი
ფარაში!

რა ფასი აქვს შენს ძლიერ ხელებს, თუ წაქცეულს არ შეაშველებ?!

ზოგჯერ არ არის საჭირო სიტყვებით ითქვას ის, რასაც სიხუმე თავადვე იტყვის.

ო, რამდენია კაცის ნიჭი,
ზოგი სილულში უხილავს აჩენს,
ვინ უხილავში დაემებს სილვეებს,
ვინ საერთოდ ვერაფერს ამჩნევს!

სადაც იწეება უმოძრაობა, იქ იწეება სიკვდილი.

განთიადისას თოფი გავარდა, ქვეყანას მოვევლინა
მშობლების ერთა. დმერთო, დააბედე სიყვარული და ჭკუა
ერთად!

ადამიანი იხვეჭს, დრო ფლანგავს!

მას უყვარს სხვის სულში შესვლა, მაგრამ ვერ იტანს,
როცა სხვა შედის მასში.

ო, ეს შლეგი როგორ მიღრმავებს გულის იარას, რადგან
ჭგავს იმ მესაჭეს, იანტის იალქანი ქარებს რომ მიაბარა!

ყოველ ეჭვში არის იმედი, ხოლო ყოველ იმედში –
უიმედობა

ადამიანები უამრავ ფერებს იგონებენ, თავიანთი
პირველყოფილური იმპულსები რომ შენიღბონ!

მაგიური ძალა აქვს სიტყვებს: „ეს შენ შეგიძლია!“
მით უფრო, საკუთარი ძალებისადმი ეჭვმა თუ ღაგძლია!

შეუძახე საკუთარ თავს,
გასცდი შენი შესაძლებლობების ზღვარს!

როცა ცხოვრების ასპარეზზე გასვლის დრო მოგივს,
პირველი რა უნდა გააკეთო, იცი?
მოძებნე შენს შესაძლებლობებში პიკი!

როცა მარტობა მოდის, უფრო დიდი გეჩვენებს სამყარო
და უსაზომო – სიმცირე შენი.

ნუ დაემკვინავრები მკვინავრს, რომელმაც არ იცის, მიდის სად!

დააკვირდი შენს ნაბიჯებს, ეს შენია?!

狗 龙 蛇 羊
鼠 兔 猪 牛
马 虎 猴 鸡

მომეძალებიან ოდეს სევდიანი იეროვლიფები,
მოხეტიალე სტრეჩონების სივრცეებში ავიკრიფები!

ხანდახან მიმძიმს და ვიტყვი (თუმცა რა გამგე ვარ
თავად ამისი), სამუარო ისე მოწეობილიყო, რომ მადლს
მადლისთვის, ცოდვას ცოდვისთვის, ამქვეყნადვე უველას
მიზღვოდა წილი თავისი!

უველას თანამედროვეობას აქვს ერთი და იგივე ბრალდება –
სირცხვილი, – გენიოსების შიმშილით, ან ინკვიზიციით
სიკვდილის!

მან უტიფრობა გააშიშულა თავის თავში!

ადამიანები ქმნიან ურთიერთობებს, ურთიერთობები
მერწავენ ადამიანს!

სიუვარული მთავარია – ურთიერთსიუვარული უმთავრესი!

აღზრდა მაშინ რთულდება, როცა ერთი მოზარდის
მეამბოხე სული დემონივით დაეუფლება მეორის სულს!

სილაღეთა სიანკარეში, ის იკივება თავის ავი სიტყვათ
თარეშით, როგორც ღრუბელი ქუფრი – აღმაფრენათ
სინეტარეში!

იმისათვის, რომ ნდობა დაიკოოს, ზოგიერთს თავისი აღმასვლა არ ეოფნის ამისთვის სხვისი დაღმასვლაცაა საჭირო!

ზოგჯერ ცხოვრება გადაგიჭერს მათრახს, დაჭრილი ქედანივით ეხეთქები სივრცეს, ეცადე, სიმშვიდე შენი წილი ცდომების შენივე თავთან განდობაში ჰხოფო, ... მოგეშვას იქნებ.

როცა მიზანი კუჭზე გამავალია, სხვათა საწუნარზე ფიქრი წარმავალია!

ვადიძება — ზოგი მთვარის ფერის სიბლია, ზოგი — მთვარის ნათებასავით გრილია.

როცა ახალგაზრდული სიგიჟმაჟე შეშლილი მიჭქრის
 შეშლილ შარსზე, ღვთისმშობელო დედავ, გვედრი,
 ვადააფარე შენი სიმშვიდე, „სიკვდილის ეველა კარი
 დაწაზე!“

ზოგჯერ დაგვიანება ადრე მისვლას სჯობს!

ვერაგობის აღიარებული ილეთის წარმატება მიზანრვით
 სარმის გამოდებაშია!

ახალგაზრდობა მშფოთვარეა, დროა დროში რბეული,
 ლტოლვა ლტოლვაში, სრბოლა სრბოლაში, სტიქიანა
 სტიქიონში გადარეული.

სედვა სჭირდება, რომ დანახო, ფონი სჭირდება, რომ შეიძნო
მისი მისია, ...ცაც ხომ ნისლივით მოჩანს, როცა ნისლია!

ზოგჯერ ცხოვრებას იწუებ შენს მიერ გამოგონილ
სამყაროში და ბედნიერებას სჩემობ...

არ ეგების ვაჟკაცს სიბრიევე – თმენად, მტრის ჯავრი –
თრეუად, დიაცი ფლიდი – ღამეთა თეუად!

წარუმატებლობის აჩრდილია სევდა, წარმატებისა შური!

დებრესია ნერვებსზე და კანკილარებსზე გარქოვანებული ცხოვრების ლექია.

ღრთ გონივრულად გამოიყენე, სიტუაციას ვინემ მფლობელობ.

მე ვიცი თვალები, რომლის მიღმა უკუნეთია!

თავს თუ გავივიდა, თუ მეტი მოვივიდა ფაცერის მოსმა, ზოგჯერ (მხოლოდ ზოგჯერ) ცხოვრება თავის ადგილზე მოგსვამს!

თვით მიწის წიაღიც კი ამოანთხევს სოლმე თავის ბოლმას,
როცა ძრწის!

ცუდად მოხმარებული ბედნიერება უბედურებამდე მიდის.

ჭეშმარიტება, დღეს თუნდ გაკრული სამარცხვინო ძელზე,
ხვალ გაიძულეებს მუსლი მოიყარო მის წინაშე და თაყვანი
სცე!

ზოგჯერ როგორ სწეურია მომხდარის განსჯას
სიმართლის ცოდნა, ვიცით, მაგრამ (ვინმეს რომ არ
ვაწეენინოთ) არაფერს ვამბობთ, დუმილით ვცოდავთ!

ის კაცები ქალში შემოქმედსაც შედავდა, რადგან გზად რომ შეხვდებოდნენ გაცრეცილი დღეები, ქალი არ დააოფნებდა, აფერხდოვებდა.

ის განუდგა ჭეშმარიტებას და ცდუნებებში სული დალია, ნუ შეუდგები მის გზას, წარმატებულია.

განადგურება სულისშემძვრელია, თვითგანადგურება – უმეტესი!

მას ეშინოდა ქარიშხლის, აზვირთებული ტაღლის, ახვევებული დვარძლის, ჭექა-ქუხილი სძულდა, ასეთი იყო, სიმშვიდე სურდა!

სული რაცა ნაქარალი დღეებზეთ დატორილია, სხეული ჩემი ურუ ტკივილებით დაიტბორება.

ომი ძაშინ რთულდება, რაცა ორი ურთიერთსაპირისპირო აზრი თავისი წილი სიმართლისათვის იბრძვის.

ვღვავარ ჯვარცმული, ტანშემარცხული, მიმბიძს რაოდენ, აქ რატომ დავრჩი მოაქამოდე?!

მშვენიერ სხეულში ყოველთვის ასეთივე მშვენიერი სული არ არის!

არ ვიძინევთ, რადგან ხიბლი ეგ ზომ დიდია,
თუმც ბედნიერებაში მაინც რაოდენი ეგ ოიზმია!

ის მხოლოდ სხვის შეცდომებსა ხედავს, ანალიზებს ღრმად,
საკუთარი შეცდომებისთვის კი ბრძანა.

ზოგჯერ უნებლიედ შეეზიარები საიდუმლოს და მთელი
ცხოვრება მისი ტვირთად ტარება გიწევს!

მესიტვეის ძალა ადამიანთა გულთა ჰერობაშია!

ვინც არასოდეს გაგიმართლა არც ხმელეთით, არც ზღვით, თუ მიენდობი ისევ, ეს იგივეა, წუაღს კვეთავდე ხმლით!

ღიალოგს ნუ დაამსგავსებ ომს, აზრის გამოთქმისას უურადლება მიაქციე ფორმასა და ტონს!

განსჯა გონიერი გმართებს ვერსიებზე, როცა საქმე აირვეა, მიზეზს სათავიდან იძიებდე!

ჩვევაში გადასული სიევარული მშვენიერია!

როდესაც უმართავი ხდები, წულის ტაღლებს მიეცი თავი,
მათი მონოტონური რითმი გადამდებია.

ბედნიერებას შემოგაფლეთავს, ეშმაკ თვალები თუ
შემოგაფლეთა.

ზოგჯერ ცხოვრება არჩევანს არ გვიტოვებს,
უნდა მივენდოთ იმას, სადაც საიმიერო არაფერია.

მთაზე გადავიდა ნისლით, ქოხი გადასურა ისლით,
იქა ცხოვრობდა ერთხანს... ახლა არაფერი ისმის!

უშურველად ვასცემ და ბოლოსღა სვდები, მთელი შენი ცხოვრება ჭაერში სახნის ბუმტების გაშვებას ჰგავდა, ვველათფერი მიგიცია შენი შეილისთვის, მთავარი ფასეულობების გარდა!

სიბეცე საგნების და მოვლენების ნისლში ხედვამია!

მარტობა მაშინ ხდება გაუსამლისი, როცა გარშემო მყოფთა სიმრავლეში მანც მარტო ხარ!

ნუ დაამცირებ, რაც დიდია, ნუ განადიდებ, რაც მცირეა.

ქვეყნად რომ ამდენი ღვაწმლია, არ იქნებოდეს ნეტავ,
ერთმანეთს ტყვიას ნუ ესვრით, ბიჭებო...
შინ გელოდებათ დედა!

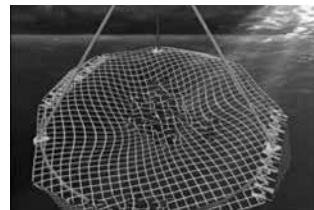
ქვეყნად როცა ნათელს ტოვებენ კვალს, ამბობენ, რომ
სიკვდილი სიკვდილსა კლავს!

წევდიადი ნათელში შერევადა, ნათელი წევდიადში –
მოფენადი!

ზიწმთნეობის ნარკოტიკული მასე,
გადაცდომათა ბადეში გვანხვევს!

ცხოვრებამ გაეინული ტკივილიც იცის, როცა ერთ დროს
შთაგონება შენი, გარდასული, ფრთაშეცლილია, სხვისთვის
ცოცხალი, შენთვის უკვე გარდაცვლილია!

ზოგიერთი შფოთიანი სამოთხეშიც რომ მოხვდეს, იქაც
ჯოჯოხეთს დაუწიებს ძებნას!

მრწინს ბოროტება, მოცანცანებს, სიკეთეთა დამაქცევარი,
მოდის სიკეთე, მოეფინება ბოროტებათა მოსაქცევარად.

„რომ ნეტარება, ახლა სივრცეს შესტირის“,
ვინ გაიგოს სევდა მესტირის!

აღმაფრენისთვის მომართე ფრთები, თუძცა ძნელია ძაღუმ,
დაღმაფრენა ხომ უოველ სულიერსა და უსულოს ძაღუმს!

ფანდი დაგიგო, გაგწინა? არ გინდა კრულვა და გლოვა,
განგებამ აჩქარება არ იცის, მაგისი დროც მოვა!

დაუნდობელმა გარემომ შენი ცხოვრება შეიძლება აქციოს
ნოსტაღგიად, მაგრამ როცა ძირს გართხმული არ შეხვდები
გარდუვალს, ეს უკვე გძირობის ტოღფასია!

სრბოლისას სოგჯერ შეჩერებაც უნდა შეიძლო, გულმა შენი
სვლის მოძავალი ძარცხი ოღეს შეიცნოს!

გეტკინა, ქარმა დაგანარცხა ჩემო ნიბლია?.. ნუ ტირი, ქარებთან შებმაშიც თავის სიბლია!

თუკი მეგობარმა გაწყენინა, თუ დაგერღვა შენი ცხოვრების იდილია, გულში სიძულელი არ შეუშვა, გაიხსენე, რაც ლამაზი იყო თქვენ ორ შუა...
ასე ჰატეება უფრო იოლია!

დაიცავი დისტანცია, მეტისმეტი სიანჭოვიდან ნუ მიაპრობ შედევრს თვალებს, თორემ გამოხსნულება გაქრება და დადღაბნილი ლაქები ხილვას დაგიმდარებს.

მოპოვებულის შენარჩუნება სოკჯერ მოპოვებაზე უფრო მნელია!

მასინჯდება ფასები, კანონი, სინამდვილე, კაცთა მოდგმას შეესია ათასი რამ ვნება, კარგი, მაგრამ, იქვე რომ დგას ბავშვი და უველაფერს ხედავს?!

ქალი კაცში საუკეთესო თვისებებს აღვიძებს, ზოგჯერ – ამდარებს!

სიუვარული ნიუთიერებათა ქიმიური გარდაქმნაა ორგანიზმში და სიმულვილიც, სიცლიცა და ტირილიც. აი, კიდევ ერთი მშვენიერი მაგალითი უსხეულოს ნიუთიერში გადასვლისა და ნიუთიერისა – უსხეულში.

აზვირთებულის დამდორება სიმშვიდეშია!

უზოვარს მუდამ უნათებს გზას სიკეთის ლაძხარში –
აი, რად მიუვარს ზღაპარი.

ო, ეს უმადურობა! ვერაფერს გაუგებ ზოგ-ზოგის ნებას,
ის კაცია რატომღა ჰკვეთავს იმ ხელს, რომელიც კვებავს?!

ზოგჯერ როგორ ჭირს სწორის მიგნება,
ღირდა კი მისთვის მსჯავრის მიგება?!

ბორბტად ნუ გამოიყენებ ღროს, სანამ ძალაუფლებას
ფლობ!

როცა უოველი შენი ნაბიჯი ცთომილია,
მიენდე მის რჩევას, ვინც შენი კეთილის მდომელია!

მიზანი ზოგჯერ უმიზნოა!

ტუუილის მთავარი მისიაა სივერაგის მცველობა, თუმცა
ზოგჯერ მხსნელადაც გვევლინება, იშვიათად სიკეთის
კეთების მცდელობად.

უოველთვის სევდას მგვრიდა ის ამბავი, როგორ შეუყვარდა
აღიონს მთვარე, მაგრამ არანაშ შეექმლო წინ აღდგომოდ
მათი დამორჩილებების გარდუვალობას.

შარბ ვეღარ უძლებს ბუღს, წოცრა სისხლი დუღს!

ერთი კაცისგან ამდენი სიქველეო? დაგესლეს – სიკეთეს
თამაშობსო ბატონი ბენო. გაოცდა: სიკეთე აკეთეთ
ოღონდაც და თქვენც ითამაშეთო, ბატონო ჩემო!

ის ისე ითხოვს, თითქოს წუალობას გასცემდეს.

წოგოწა გშენის კაცობის მანტია,
წოცრა შენი სიტყვა იგივეა, წაცა გაწანტია!

მოიხმარე ხელობა, ზროფილი... რაც იცი,
ნუ დადინარ ქვეყნად ზედმეტი კაცოვით!

სიმშაგით წაგებულ სიქმე, ხშირად სიმშვიდით მოგებულა.

საკუთარ სამსჯავროში განსჯად შესულა ჭკვიანთა წესია.

სევდისმოძგვრელია განსენება, რომ ოდესღაც გვერდით
ჩაუარე შენს ბედნიერებას და გაზაფხულის სურნელით
გაბრუებულმა ვერ შენიშნე იგი!

მუდამ მღვდელს სევდა ციდან ვარსკვლავთცვენის,
აქ მიწაზე კი ჯერის – ფოთოლთცვენის!

ზოგჯერ შენი გამარჯვება შენივე დამარცების ხარჯზე
მოდის.

გულისამაჩუქებელი საცქერია, თავისი თავიდან გაქცეული
კაცი, როგორ უბრუნდება საკუთარ თავს.

უძველბის გადაძვება სენმა მანძილი არ იცის.

ზოგჯერ, დაიგმანება შენი ყველა ბილიკი,
სსეული მძიმე, ხდება ქვასავით,
ნუ დანებდები...
ეოფნას ამაოს ნუ გახდი არეოფნასავით!

დაბრკოლება ძლიერ კაცს აძლიერებს, სუსტს აძლარებს.

ზოგის მზერაში მოჩვენებითი სიმშვიდის მიღმა, შიში
ცანცანებს.

ქუჩის კუთხეში იჯდა, თვალეში ედგა უზომო სევდა,
მოწყალეებისთვის ჰქონდა გაწვდილი ხელი... „იმ კაცის“
დედას.

ამოდენა სივრცეში ზოგჯერ მანაც ჰოულობენ
ერთმანეთისთვის დაბადებული ადამიანები ერთმანეთს.

მე ვინ ვიყავი, სამეაროს ტვირთი რომ მეტვირთა, უბრალოდ,
გრძნობათ სიმძიმე სხეულიდან უნდა გადმოვეტვირთა.

როცა დანაშაული ხდება და დუმხარ, ეს დანაშაულში
მეწილეობის ტოლფასია.

ზოგჯერ ჩვენი ზედმეტი მიმნდობელობის მსხვერპლნი
ვხდებით!

ზოგჯერ შენი ტკივილით სსვას დაამძიმებ (უყვები შენს ამბავს და ისიც გისმენს კეთილი ნებით), ზომა იცოდრე, ნუ ისარგებლებ სსვისი მოთმინებით.

ვინც კამათისას თავდაუჭერელ სიბრაზეს იჩენს, ის თავის უძლურებას აჩენს.

ისიც ძნელია, ბოლომდე შეინარჩუნო ის, რაც შენია!

მისი თვალთანედვა თავისი სამოსახლოს სიგრძე-სიგანით განისაზღვრებოდა.

უმშვენიერეს ფეიერვერკებს გითვლიან,
როცა ზემოდან მწვანე შუქი გინთია!

ხელს შეაშველებ და აიწევს მაღლა, მერე უკვე შენს ვნებას
ცდილობს, „ქველობა“ მისი იწეება ახლა!

შენივე რომელიღაც ცთომილმა ნახიჯმა რომ არ შეგ აჩვენოს,
ვიღაცამ უნდა შეგ აჩეროს!

ვინ სივრცეს ამძივებს, ვინ მიწას ამძიმებს.

თუ ცურვისას მკლაურით დაიღალე, დრო „სურგზე წოლის“ ილეთით მოიგე, სანამ ენერჯიას მოიკრებ!

ბევრჯერ გაძეორებული ერთი და იგივე ჭეშმარიტებად ვერ იქცევა, მაგრამ იქცევა ჭორად!

იმედწართმეული კაცი დებრესიის კერძია.

დაფერდებულზე სრბოლამ დამღალა,
„ვისი აღმას, ჩემი დაღმასვლა?“

ამბობენ, კაცის გარდაცვალებას, ფერისცვალებას, გადსვლას სხვაში: შვილში, შვილიშვილში, შვილთაშვილში, შვიკრებში, სხვაში... სხვაში და თუ არავისში განმეორდება, ასეთი კაცის გარდაცვალებას, უბრალოდ სიკვდილს არქმევენ მასინ!

გახუმდი სანამ გაგახუმებენ.

მეტისმეტ თანადგომას ნუ ითხოვ სხვისგან!

როცა გონება დაბინდულია, სავალი აბურდულია!

ზოგჯერ კაცს უკანასკნელ გზაზე როცა აცილებენ, ცა ღრუბლებს ჯაფრივით მოიურის, ატყდება ქარი, ელვა-ჭექა, წამოვა წვიმის წვეთები ჩქარი (თითქოს ბუნებაც ტირისო), ეს წუთიერად, მერე ისევ მოდგება დარი. განა ეს ვველანფერი შემთხვევითი არის?!

ზოგჯერ უმნიშვნელოშიც მელანდება მნიშვნელოვანი.

წრთობა წინააღმდეგობათა ძლევაშია!

ზოგჯერ სიეგარული ვიღაცის ურეევ ნებას შეემსხვრევა ხოლმე!

თვალწარმტაცია ჩანჩქერი, მთიდან შმაგად ფრქვეული, გავაკებული კი მდორეა და ძალაგამოლეული!

გული შემოსაზღვრულია, მაგრამ უსაზღვროა გრძნობათა განვრცობადობა მისი.

ბევრის მოძრევი, შენს თავს ველარ მორევინარ, შეგ ჰარვია სიზარმაცე ზანტი მორევინა, რომ დაიტბორო, დაბარალებ ვისა?!

მოძრობას ის ენერგია უნდა დაუდოთ ფუძედ, რომელსაც ჰქვია საკუთარი თავის სრულყოფისაკენ სწრაფვა.

თვალეში – ელვა, თვალეში – სევდა, თვალეში
– შფოთვა, თვალეში – ბორკვა, თვალეში – ომი,
თვალეში – შტორმი, თვალეში – გრდემლი, თვალეში –
ცრემლი, თვალეში – სიუვარული, თვალეში –
სინანული, თვალეში – სხივანდგარი, თვალეში –
სხივანქრალი...

ტევადია თვალეში, ვითარცა სამყარო!

თუ შენ არ იქმ იმას, რასაც სხვისგან ითხოვ, ვერაფერი
მორალურია!

ოცნება უცხო საუფლოს გიღია.

იმ კაცში მხეცი თვალეში!

არად მიღირდეს არცა საუნჯე, არცა ჰატვი და არცა ქნარი,
ვერ მესლებოდეს შუბლზე თუკი, ჩემი მამულის წვიმა და
ქნარი.

მძიმეა სევდა, რომელიც ერის საწუნარიდან იღებს სათავეს,
...ვის ხელთან ჩვენი გადარჩენის სადავე?!

წარსულის ძველ დიდებაზე მოდუღუნე მტკვარი
შეერთფერებია ნისლებს,
შავთელის „ხოტბათა შესქმას“ ატანილი თბილისი
ამო მოგონებებს ისევს,
ღმერთო, გამთლიანებული დაგვაბედე, გვედრი,
ჩვენი ცა და მიწა ისევ!

ზოგჯერ ერთსა და იმავე ნივთში ერთსა და იმავე სახებას ვხედავთ, მასში ჩაქსოვილი ერთი და იგივე ამბავთა წყებით, უოველი შეხედვისას მესხიერებას ფერგადასული კადრებივით რომ ჩაუვლიან.

... და ასრულებს ეს სუვენირი იმ მისიას, დიდი ხნის წინათ რომ ჩაუთქვიათ!

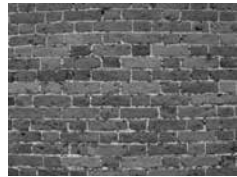
ზოგი მოგონებებით ცოცხლობს, ზოგი მოგონებებში.

დრო კვდება კაცის უმოქმედობით.

სამირკველი ისე დაადუღაბე, შეილო, რომ იყოს
საშეილიშეილო!

ზოგიერთი ვერ მიდის წინ, სავალს თავადვე თრგუნავს, ამას იმითი ხსნის, რომ დედამიწა ბრუნავს!

ზოგჯერ ვიღაცას ისე შეენივთები, როგორც შენვე შენი ნივთები.

ფიქრებიდან იბადება აზრი, აზრიდან – საქმე, ჩვეულებრივ ეს ასე ხდება, ზოგი ისათვის ფიქრი ფიქრადვე რჩება!

კრიტიკულ სიტუაციაში გონებას ზოგი იკრებს, ზოგი ემოციებს ატანს.

ზოგჯერ სხეული განივთებულია, თითქოს სული შემოხსნილია
გარსს, ის წუთია, როცა უოფნა არეოფნას ჰგავს!

გესაუბრება და თვალებში გიუურებს იგი, ამკარად ცრუობს,
სულ სხვას ამბობენ თვალები მისი.

ზოგჯერ სულ სხვა რაიმეს აუბამ მხარს და გამოდის სულ
სხვა.

ქალის წლებისაგან გაფერმკრთალებულ სილამაზეს
გაყვითლებული სიმინდის უანის ელფერი დაჰკრავს!

ნააღაფართ ავივის თავლები,
ცხოვრებას უეურებ ორბის თვალებით!

მიაცილებენ სამუდამო სამეოფლისკენ, გულზე დაუწრიათ
ტიტები, დამთავრებულა მისი ცხოვრების სტაღაგმიტები
და სტაღაქტიტები!

ცრემლი აჩვენებს მწუნარებას, მაგრამ არ აჩვენებს
გამოსავალს!

სხვას ვის რა ვუთხრა, რაღას ვეღაო,
არ დამელია თავთან საღაო!

ემშაკი მაშინ დაითრევეს ორ სათარს, როცა მოყვასისა და
შენივე თავის სამტროდ მოკმართავს!

ზოგიერთი აღამიანის სულიერი სამუარო მშვენებებითაა
სავსე, თუ ერთხელ მაინც მოხვდი იქ, ვერანოდეს დაივიწყებ.

მას არ აღეფეებდა ფოთოლთცვენა, არც ცრემლები ქალის,
მისი ცხოვრება ისეთივე უმართავი იყო, როგორც
მიმოქცევა ქარის!

ჭარბ შუქს მოერიდუ, დაგაბრმავებს, სანამ ფრთებს სულ
შემოგაცლის, აღმურის წრეში გაფარფატებს, გაფარვანებს!

წვიმა ცის მადლია, ნაყოფი მიწის მადლი, თანადგომა კაცის მადლია!

ნამუსი უნამუსობასთან შესვედრისას წითლდება.

მოლეკულათა შეცვლილ წუობას შეუძლია ჩვეულებრივი წყალი უკვდავების წყაროდ აქციოს.

ის მთელში მხოლოდ ნაწილსა ხედავს თავის საწადელს, მე ნაწილში მთელს დავუძებ, მისთვის საწადელს!

ზოგჯერ ბედს მაშინ უძარტლია,
როცა ეველაფერი უკვე სულერთია!

ზოგჯერ მონატრება წარსულში გაბრუნებს, სადაც
გარდასული სახებანი შემოიცილიან მღუძარების ჩადრებს,
მაგრამ მთავარია, იქ არ ჩარჩე!

აკვირება მიზანში არ გარბო!

როცა ღირებულ ნივთს რაიმეს ჰკარგავ, საეურეს,
ეელსაბამს და სხვა ამგვარს, ნუ მიეცემი ღრმა ნაღველს,
გაიხსენე, რომ დადგება ღრო, როცა ეოველი ჩვენგანი
ეველაფერს ამქვეყნიურს ისედაც კარგავს.

არის სოლმე ცხოვრებაში წუთები მძიმე, ჯანყივით მრუმე,
შემოჭრილი სინათლის სხივი ამ სიმრუმეში, შესამჩნევია
მით უფრო თურმე!

ეცადე, ისე იქცეოდე, საკუთარი ქმედებით გამოწვეული
შედეგი თავს არ გექცეოდეს.

ის ორნი მთელი ცხოვრება სახლობანას თამაშობდნენ.

მონაცონია ფიზიკური სრა, სოკჯერ ერთი კაცი მეორეს
სულიერად ისე სრავს!

– ძალიან მდიდარია?

– რა გავებით, განაჩნია, ცნასავით ძალადი სულის მეტი,
ანაფერი განაჩნია!

დაბერდა, მაგრამ ბოლომდე ზიდა საზიდი მისი,
დაბერდა, მაგრამ არ დაბერა წარსული თვისი.

ზოგჯერ სხვისა იმედად მდგანს,
საკუთარი უიმედობა გსრავს!

მივდივარ, შენ რაღას ხარხარებ, ნიაფო,
წავივალ მეტოქე, ევაფილებს ეფერე, ტიალო!

ქაღალთა¹, უუ, ქაღალთა, ხეობა რატომ არ იღებს ხმათა,
რადა აქვთ გლოვა წვერთეთრნა მითათა?
– სხვამ ვით გაიგო ნაღველი სხვათა, ქარმა ხეს ტოტი
მოსტეხა იქნებ, – წესია ქართა!

უეურებ და გაოცება გეუფლება სრული,
როგორ ეტყვა ამ შედეგში ეს ბობოქარი სული!

ექსტაზი ნახევარმეშლილობის წუთიერი გამოვლენის
ფორმაა.

ზოგჯერ ეძებ, ეძებ და იპოვი ლამის,
და ბოლოს ხვდები, რომ ეს ის არ არის!

¹ სახელია ქაღალის.

სულის ტკივილი?

ეს სულის კივილია, მატერიალურის ფლეთვაა, მიწის სუნია, შავი ღრუბლების გემოა, იმედის ფორთხვაა უიმედობაში!

თუ მასწინძობას დაგიდეს კიდე, სხვისას რომ განსჯი, შენსასაც სჯიდე.

ადამიანის ცხოვრებაში არის წუთები, როცა შეუცნობელისკენ მიგაქანებს ლტოლვა უცვები!

სულ რომ გეფერებიან, ფრთხილად იუაჟ, ჩემო ჭიამბია, ხომ გაგიკონია, მეტისმეტი სიუვარულით კატას თაგვი შემოსჭმევია!

სინდისიმაშინ აკეთებს საკეთებელს, როცა საკუთარი თავის მხოლოდ ბრალმდებელი კი არა – მსჯავრმდებელიცაა.

ისე იზუსტე, მოსწო არა სუსტი, არამედ სისუსტე.

აკეთე საქმე, რომელიც აღამიანებს მოუტანს შევებას და თვით ნეტარება მოვა შენთან!

მოვა დრო და შენს სასთუმალთან მარადისობა წევდიადად წევება, კითხვა კი ისევ კითხვად რჩება: შენ ტოვებ დროს, თუ დრო მიდის შენგან?!

როცა ადამიანის გონების შეუხელებელმა სწრაფვამ
სამყაროს შეცნობისა, უმცირესი ატომის უხარმანსარ
ენერჯიას მიაგნო, ამბობენ: ბევრის გულმა გაინახაო;
მე კი ის ხალხური ანდაზა მახსენდება: „თაგვმა თხარა,
თხარა და კატა გამოთხარა!“

ვისაც სხვისი სინარული უხარია, ბევრი უხარია!

ჟამი ზოგისთვის ჟამიერობს, ზოგისთვის მრავალჟამიერობს!

ნაბიჯი გამოუსწორებადად რომ არ იქცეო, რომ ღირდეს
გადადგმად, თვალი გაადევნე მოსალოდნელ შედეგებს,
სანამ გადადგამ!

„წელიწადი-წვეთი, მერე ნისლი, ღრუბელი, წვიმა, თოვლის ფიფქი, ჟინული და ისევ წვეთი“. მარადისია სიცოცხლე მისი, ბუნების წრებრუნვის კანონის ძალით, ადამიანო, წელის წვეთივით ჩვენი აწსებობაც მარადისია, მარადისი!

თუ მეგობარმა ასე უბრალოდ გაგწირა, ე. ი. მეგობრად არც ღირდა!

ძალადობას ნუ მოინდომებ სხვაზე, იბატონე საკუთარ თავზე!

ღროდამდარებულა, – მოვლენები ცხადყოფენ: უღირსები ღირსეულებს შეურაცხყოფენ!

ზოგჯერ მოკლეა, რაღაც ფრაგმენტი შენი ცხოვრებისა,
ფრთაგაუშლელია, მაგრამ წარუშლელია!

ვეელაფერს თავისი ფერი აქვს: სვედა ნისლისფერია,
მწუნარება – თაღნი, გლოვა შავია, სიკვდილი
ბინდისფერია!

სიტყვათა მიღმა ზოგჯერ რაღაცაა ფილიდი,
სიტყვათაშორისი გამხედრობა გუმართებს დიდი!

ერთი ვექტორით მიმართული ძალთა ერთობა მთას
სძრავს!

სიკეთეს უანგაროს მთის წყაროს სიანკარე ახლავს, ანგარებით ქმნილს, რიყის მღვრიე წყლის ელფერი დაჭკრავს!

როცა ურთიერთობებში ვინული დნება, უნდობლობა კვამლივით ქრება.

ო, ეს ოცნება ეთერივით უსხეულო, ნიავივით მსუბუქი, გარინდებსასვით იღუმადი, ნამივით აქროლადია!

მეუღრო გალიაში ძილს რამე სჯობს განა? უკვე შუადამის ორი საათია, უკუნეთი წევრიადია თანაც, თქვენ კიდევ არ გძინავთ, ქალბატონო ანა?

ცოდვა-მადლი გაზომილი ანგ სტერმ-ედრებით,
ანგელთებს განსასჯელად მიაქვთ ცისკენ უსხეულო
ჰერგამენტებით!

უხილავი სითბო მუერთა მიღმა, ზოგი – ახლოსი, ზოგი
– შორისი, ეს ხიღია გულებშორისი.

ფრგამენტი ზოგი მესნიერებს დუღბივით ეკირება,
მე მინახავს ბედისა და სიბრძნის შერკინება!

იძირები? გოდება კმარა! ჩაეჭიდე რაც წუალზე
ტივტივებს, ოღონდ ჰაერის ბუმტუკებს არა!

დაწეებული იავენანათი, განვრცობილი ფერხულით, შემდეგ ურმულით, შიგა და შიგ ღაშქრულით და დამთავრებული სულთათნათი – აი, ადამიანის ცხოვრების მოკლე სიმფონია.

შეიძელ და წაქცეულს გაუწოდე ხელი, შეიძელ და სიკეთედ გაიბენი იმ წამს... სანამ არ შერევისარ ღორღსა და მიწას!

სასრეს აადევნებ ხარებს მთვლემარე მეურმესავით, მიიხანტება შენი ურემი, გაჭირვება თავს წამოგდგომია მეურვესავით.

ეს წუთისოფელი თუმც მარომტრიალებს,
ცხოვრების თქემსა და ზვირთ-ზვინებს მისევს...
გავუძლებ ტიალებს,
ღამით მანც გვირილები მესიზმრება ისევ!

არ გეთანხმებით არა და არა! ვიცი არ გამოდგება წარსული
ფარად,
მაგრამ, მასაც ხომ ჰქონდა თავისი ხანა, სიკეთით,
ლტოლვით, ლურჯი იებით... წარმავალია უოველი განა?
– რა საჭიროა ამოდენი ემოციები, ქალბატონო ანა?!

რა დრო გასულა...
არე გაივსო ქლავი ფერებით,
მე თმადათოვილსა და ხანმოთეულს
რადღა მომეფერებით?!

სევდას მიძალებს ცაზე ვარსკვლავის კრთომა ეული,
მერე ელვისებრ ქვესკნელს ქცეული!

ინტერესი წარმოშობს მიზანს, მიზანი – მისწრაფებას,
მისწრაფება – სრბოლას, სრბოლა – ნეტარებას!

ვინდათ გადაარჩინოთ ქვეყნად ვეულაზე მთავარი –
სიცოცხლე, გაუფრთხილდით ჰაერს, წყალს და ერთმანეთის
ვრძნობებს... ეს იცოდეთ!

განცხრომას ბედნიერება სხვა განზომილებებში გადაჭყავს.

ქარის სიამ-სილაღე მის ქროლვაშია!

როცა აწაფის ედარდები, სევდამ სესხე ღარები რომ
ღაგახნია,
როცა აწაფინ დავიმახებს, როცა აწაფერი გავახნია,
რომელი გზით დანჯალ?
– ქარი სანთ დაუბერავს, გაახნია!

წვეთიც რომ იყო, მანც ეკუთვნი სამყაროს მთლიანობას!

დარწმუნებული ხარ, რომ აწაფის სჭირდები? მიმოიხედე
ირგვლივ, რამდენია შენზე მიუსაფარი, მიესაფარე,
ანლა უკვე იცი, როგორ მისცე შენს სიცოცხლეს აწრი!

ადამიანი ადამიანის საყუდარია!

ჟველას თაფისი სავალი აქვს, დაე, ჟველამ თაფისი გზით იაროს, შენც შენი გზა გაქვს, იარე თაფიორეკით, ოღონდ ისე, რომ ვინმემ ზედ არ გადაგიაროს!

„ვიხაროდენ გასცემ რასაც“, სიხარული მიანიჭე სხვასაც!

შენ მოვალე ხარ იმ წარსულის, ჩვენში რომ დუღდა, ვალს გადახდა უნდა!

დაეცი? ადექი, ნუ გინდა მოთქმა და ურჯა, რომ არ გაიტომილო ცხოვრების რეალობა, ხანდახან კიდევაც წააგო უნდა!

შთაგონება, ეს ბორჯუაა ბორჯუაში, ნივთიერის განფენილობაა წარმოსახვათა ჯერში, ნათლის ღვარია ნიაჟარში, ჰანგთა მიმოქცევაა ქარიშხალში, ათინათია ფერთა ტევრში, აღმაფრენაა, სულის გაღვწევაა ჭეშმარიტის ელვა-გაელვებასთან ზმანებათა შტორმში.

შეუცნობი ელემენტი მართავს შემოქმედის შემოქმედებას!

მშვენიერებას ეტრფოდე, სათნოებას ელტვოდე!

სრულქმნილებას მიჯნა არა აქვს!

ღრმად შეისუნთქე უოველი ღლის სიბლი, რამეთუ არ
არსებობს ორი ერთნაირი ღღე, ვითარცა არ იქნების ორი
ერთნაირი ფიფქი!

დაე, გაფლანგე ვველაფერი: ღრო, ქონება, ფული, მაგრამ
დაინდო სული!

წუთისოფელს ორი გზა აქვს: სწორი და მრუდე, შეუდექი
ნათელს, გაემიჯნე მრუმეს!

სრულჭეავ თავი შენი, გაიცნობიერო მინდა: ადამიანო,
უოველ ქმედებას შენსას, საურავი სდევს ციდან!

თუმც წამია სიცოცხლე კაცთა, მაგრამ თუ იცხოვრე
 ღირსად, შეუცნობელი მარადისისკენ ლტოლვის ეს ერთი
 წამი ამოდენ ვნებათა რიგად, ამოდენ განცდად, ამოდენ
 ღელვად, ამდენ ვაებად და ხან შვებად ღირდა?

– ო, ღირდა, ღირდა!

ნუ შეგაწუხებს სხივისი სიმაღლე,
 სადამდისაც შესწვდები სივრცეს, ილაღე!

ფული არ მაქვსო, არაფერი გამაჩნიაო, სახე მოგინისლია,
 აბა, ირგულივს კარგად მოაუღე თვალი, რამდენია განძი,
 რომ არ ფასობს ღარით: ჰაერი, წყალი, ვარსკვლავთ შარა,
 მზის მადლი, მთვარის აღმასები, ნიაჟარი... სივრცე
 რძისფერი, ლურჯი, ნარინჯისფერი, ხოხბისყელისფერი...

ფერები სულ ცათა ფერია,
 ეს ეველათფერი ხომ შენიცაა,
 ეს ეველათფერი განა არაფერია?!

კომპიუტერული
დისკინი

ლია მოსეშვილი

სტამბა შპს „გაზეთი საქართველოს მაცნე“, თბილისი,
რობაქიძის ქ. №7^ა

წინასწარსა და შემდგომშივე ამომზადდეთ სიტყვებზე,
თქვენი სულისა და სისხლის ნაწილაკი, უფლება ან
მქონდა მიმწესობის ქამს მაინც ან შეხამებულად
თქვენს წმინდა სულებს.